

VOORWOORD

Op basis waarvan maakt een redactieraad keuzes? In december maakten we de inschatting dat de coronapandemie voorbij zou zijn en daarom kozen we voor een speels, maar beschouwend thema. Dit nummer heeft als thema voetbal. Met ons maartnummer staat de lente voor de deur en we zagen, na alle coronaperikelen, muziek in zo'n lichtvoetig thema.

Halfweg februari start de opmaak van dit nummer. Enkele dagen later wordt duidelijk dat de lente niet lichtvoetig wordt. Tijdens het redactioneel werk aan dit nummer moest ik na de Russische inval in de Oekraïne aan de volgende Britse anekdote denken. In 1950 gaat een hoge officier van het ministerie van Buitenlandse Zaken op pensioen. Op de trappen van Whitehall, King Charles Street, wordt de afscheidnemend officier door de BBC geïnterviewd. De interviewer vraagt wat de officier in zijn veertig jaar rijke carrière als de grootste moeilijkheid had ervaren. Sir Humphrey antwoordde prompt *The War Office*. Ietwat verrast vroeg de journalist wat het probleem dan wel mag zijn.

“Wel, elke vrijdag kwam er wel één van die dwazen van het *War Office* mijn bureau ingestormd met één of andere *Top Secret File* onder zijn arm om me te vertellen dat er ergens ter wereld een verschrikkelijke crisis kan uitbreken. Dan vroeg hij me wat Buitenlandse Zaken zal doen om de oorlog te vermijden. Verschrikkelijk opgewonden mensen! Mijn werk bestond eruit om hem te kalmeren en hem weg te sturen met een brief voor hun minister met de melding dat Buitenlandse Zaken de zaak helemaal onder controle heeft en dat ze zich geen zorgen moeten maken. Daarna konden we allemaal rustig het weekend in.”

“En, Sir Humphrey, werkte het?”

“Met wisselend succes, nogmaals, die mensen van het *War Office*, dat zijn verschrikkelijk opgewonden mensen. We stelden hen gerust en stuurden hen elke vrijdag het weekend in. En, weet je, meestal kregen we gelijk.”

“Meestal, Sir Humphrey? Je zat er dus soms naast?”

“Heel, heel uitzonderlijk. In feite, in mijn ganse carrière van veertig jaar zaten we er slechts tweemaal naast.”

“En, wanneer was dat dan, Sir Humphrey?”

“Euh, als ik me herinner.... 1914 en 1939!”

Een lichtvoetig nummer, terwijl Europa sedert 1945, zijn grootste vluchtelingencrisis doormaakt? Toch is dit nummer daarom niet minder interessant. Ons actueel essaythema is: ‘Wat leert het invoeren van de VAR (Video Assistent Referee) in het voetbal ons over de samenleving?’ Welk cultureel of filosofisch wereldbeeld maakt dat men die stap zet? Filip Joos, VRT-sportjournalist, bekend van zijn sportcolumns in *De Standaard*, geeft een eerste bijdrage. Verder hebben we een reactie van Sandra Meeuwsen (Universiteit Rotterdam). Meeuwsen bekijkt het VAR-gebeuren vanuit de psychoanalyse en de

fenomenologie. Een derde bijdrage is van Nathanja van de Heuvel (Universiteit Leiden). Van den Heuvel linkt onze vraag naar het cultureel wereldbeeld in het voetbal aan het vrouwenvoetbal. Het zijn drie indringende bijdragen.

In het bibliografisch essay neemt Willy Coolsaet het werk van Maarten Boudry *Waarom de wereld niet naar de knoppen gaat* onder handen. Vanuit het werk van Jason Hickel *Minder is meer. Hoe degrowth de wereld zal redden* legt Coolsaet Boudry het vuur aan de schenen.

Het is reeds enige tijd dat Rob Devos zich focust op het concept waarheidspreken. Zijn laatste boek heeft dan ook als titel: *Waarheid spreken in politiek, onderwijs en vriendschap*. Devos past de inzichten uit dit boek toe op het fenomeen *fake news*. Hij ziet een sterk verband tussen waarheidspreken en de democratie. In zijn artikel bespreekt hij de actualiteit omtrent *fake news* uit de voorbije twee jaar. In het tweede artikel geeft Pim Franssen aandacht aan de mens als lichamelijk wezen en zijn verhouding met de toenemende AI (Artificiële Intelligentie).

In dit nummer nemen we afscheid van Louis Dupré en Theo De Boer. Als afsluiter publiceren we onze reeks recensies.

We sluiten echter niet af zonder een laatste verwijzing naar het conflict in Oekraïne. Een collega, werkzaam te Lviv, stuurde me het volgend bericht. Ik geef het weer in zijn ruwe DeepL vertaling.

“Beste docenten van de afdeling Maatschappelijk Werk van het VIVES College van Universiteiten!

Ik heb nu even de tijd gevonden om op uw brief te antwoorden. Ons land en volk gaan echt door een heel moeilijke tijd. Deze oorlog, die is begonnen door een Russisch crimineel dictatoriaal regime, is het resultaat van de onvoltooide processen van Neurenberg, die hebben geleid tot de veroordeling van slechts één partij die verantwoordelijk is voor de slachtoffers van de Tweede Wereldoorlog. Het corrupte communistische regime is tot nu toe niet ter verantwoording geroepen voor zijn gruweldaden. Nu trachten de opvolgers van dit regime de Oekraïense staat en het Oekraïense volk af te scheiden van de beschaafde wereld, waarvan wij onherroepelijk deel uitmaken.”

Of die beschouwing klopt? Daarover kunnen we ons hier niet uitlaten. In ons juninummer geven we het woord aan een aantal Russische collega's met de vraag naar hun perspectief op dit conflict en de staat van de filosofie aan de Russische universiteiten. We hebben reeds een reeks collega's die een bijdrage willen leveren – dit echter voor sommigen onder de voorwaarde dat we hun anonimiteit waarborgen. We kijken nu al uit naar deze bijdragen.

Henk Vandaele
(Kortrijk)